SYNOPSIS

Het is het jaar 1271. Broeder Leo, jarenlang de meest nabije broeder en secretaris van Franciscus, brengt zijn laatste jaren door in en rond de Porziuncola, een van de kerkjes in het dal onder Assisi, die Franciscus en zijn broeders herstelden. Vijfenveertig jaar daarvoor is Franciscus overleden. Broeder Leo, toen een jonge man, heeft intussen een zeer hoge ouderdom bereikt en ziet zijn einde naderen.

Eerste akte:

Het is avond en broeder Leo geniet van de laatste zonnestralen van de dag. De roep van een valkje dichtbij brengt broeder Leo in gedachten terug naar de reis die hij en de andere broeders met Franciscus maakte richting de kluizenarij op de berg La Verna. Daar zou, volgens het verhaal, een valkje met zijn roep steeds Franciscus op tijd hebben gewekt voor het ochtendgebed. Broeder Leo beleeft opnieuw de reis in zijn herinnering. Tijdens een rustpauze langs de weg, in het zicht van La Verna, wordt Franciscus begroet door een zwerm vogels. Hierdoor wordt hij bemoedigd en de broeders hervatten hun tocht. Het koor vertelt het doel van de reis: het zoeken van stilte en gebed tijdens de vastentijd van de Aartsengel Sint-Michael.

Tweede akte:

Aangekomen bij de kapel in La Verna blijft Franciscus onrustig. Hij vindt niet de stilte waarnaar hij verlangt. Hij besluit de wildernis in te gaan en een plek alleen te zoeken. Broeder Leo moet blijven luisteren bij de kapel en antwoord geven zolang hij de roep van Franciscus blijft horen. Als broeder Leo niets meer hoort, blijft hij ontredderd achter en voelt een angst in hem ontstaan.

Het koor vertelt hoe Franciscus een eenzame grot vindt voorbij een kloof met een boomstam als brug. Alleen Leo mag hem ‘s ochtends bezoeken met eten en drinken. Maar alleen als Franciscus hem antwoordt op de zin ‘Domine, labia mea aperies..’ Deze zin is van oudsher de eerste helft van de openingszin van het ochtendgebed van de monniken.

Derde akte

De taak valt Leo zwaar. Elke ochtend weer vreest hij het moment dat hij geen antwoord zal krijgen en onverrichter zaken terug moet. Op een ochtend winnen zijn zorgen en angst het van zijn gehoorzaamheid. Hij treft Franciscus aan diep in het woud en verbaast zich. Er lijkt iets met hem te gebeuren. Franciscus merkt hem op en zegt hem niet toe te geven aan angst. Wat er met hem gebeurt of gaat gebeuren zal hij Leo zeggen als God het wil. De Leo die zich het verhaal herinnert beseft dat zijn latere getuigenis velen wonderlijk in de oren heeft geklonken. Het koor beschrijft het visioen van Franciscus zoals broeder Leo het later heeft opgeschreven.

Vierde akte

Na een nacht vol lichtverschijnselen komt Leo aan bij Franciscus. Deze heeft duidelijk veel pijn maar maakt toch een gelukkige indruk. Dan toont hij aan Leo de wonden in handen, voeten en in zijn zijde, dezelfde wonden die Christus had na de kruisdood. Broeder Leo raakt in paniek, maar wil niets laten merken en begint hem te verzorgen. Terwijl Leo zorgt, zingt Franciscus zachtjes een hymne aan God. Als Leo klaar is, vraagt Franciscus hem om schrijfgerei en vertrouwt de hymne aan het papier toe. Leo zit naast hem en wanhoopt. Franciscus voegt echter een zegenbede, speciaal voor broeder Leo, toe aan de hymne. Hij overhandigt het perkament aan Leo. Meteen daarop voelt Leo zich bevrijd van zijn angsten. Het koor zingt een gebed om genade.

Vijfde akte en epiloog

Het is nacht geworden en in de Porziuncola heeft Broeder Leo de laatste gebeden van de dag, de completen, voltooid. Hij rust uit van alles wat hij opnieuw heeft beleefd en realiseert zich de genade die hem is geschonken en dankt God. Nog een keer herhaalt hij de openingszin van het ochtendgebed waarmee hij ooit contact zocht met Franciscus tijdens zijn vasten. Franciscus verschijnt aan hem en antwoordt met de tweede helft van de zin. Leo is verrast hem te zien en zegt dat hij nu weet dat in zijn angsten Franciscus hem nooit uit het oog heeft verloren. Dan blaast Leo zijn laatste adem uit. Het koor zingt de zegenbede zoals Franciscus die ooit voor Leo heeft opgeschreven.

TEKST EN VERTALING

The Blessing of Saint Francis

Part 1 – The road to La Verna

Prologue

(Prayer to the Holy Spirit - Both choirs):

Sing, O Spirit, sing to me of grace,
granted both to Brother Leo
and Father Francis, son of Assisi.
Sing to me, O Holy Spirit,
who wanders and dwells
wherever He wills,
how the former was delivered from fear
and the other, restlessly
seeking Christ in the other,
came to know in his own self
the love and pain of Christ.
Sing, O Spirit, come and sing,
to shatter the vision of this world
so we may start to grasp
the path of God.

In the year of our Lord 1271

Narrator - female choir:

In the year of our Lord 1271,
when the Mamluk forces
captured the last great stronghold
of the Knights Templar,
when Marco Polo and his father
set sail from Venice to the east,
when after three years of conclave
finally a pope was chosen,
Brother Leo, tired and old,
sat down and leaned
against the church wall of the Porziuncola,
knowing his day had come.

The birds

Brother Leo:

How sweet this late evening light.
Soon it will be gone and my limbs
will ache once more,

De Zegening van Sint Franciscus

Deel 1 – De weg naar La Verna

Proloog

Gebed tot de Heilige Geest (beide koren):

Zing, O Geest, zing mij van de genade
verleend aan zowel Broeder Leo
als aan Vader Franciscus, zoon van Assisi.
Zing mij, O Heilige Geest,
gij die rondzwerft en verblijft
waar het Hem ook maar behaagt,
hoe de eerste werd verlost van vrees
en hoe de laatste, rusteloos
op zoek naar Christus in de ander,
aan zichzelf ondervond
de liefde en pijn van Christus.
Zing, O Geest, kom en zing
om de visie van deze wereld te verbrijzelen
zodat we misschien Gods wegen
kunnen beginnen te begrijpen.

In het jaar onzes Heren 1271

Verteller - vrouwenkoor:

In het jaar onzes Heren 1271
toen de legers der Mammelukken
het laatste grote bolwerk veroverden
van de Tempeliers,
toen Marco Polo en zijn vader
vanuit Venetië naar het Oosten vertrokken,
toen na een drie jaar lang conclaaf
eindelijk een nieuwe paus werd verkozen,
zat Broeder Leo, oud en moe
geleund tegen de kerkmuur
van de Porziuncola,
wetende dat zijn uur was gekomen.

De vogels

Broeder Leo:

Hoe zoet is dit licht van de late avond.
Spoedig zal het verdwenen zijn
en mijn ledematen zullen weer pijn doen,

grow cold and tired,
more than ever before.
How close to perfect joy!
No fear will come to me.
I'll greet the night
as someone familiar.

(a falcon arrives close by and gives a call)

How good of you to come, dear friend.
O falcon, was it you, your father,
or your father's father
that woke my dearest friend
in his great fast and need?
Worn out, he was, from life and pain,
by all the order's calamities torn.
Sometimes you let him sleep, so gentle.

How good of you to bring to mind
once more the days
of our slow passage
to that mountain ridge.
On a mule he sat and we,
our little band of brothers,
did not know if we were bringing him
to recover or to his end.
We rested as we saw La Verna.
Beneath an oak we sat him down.
From the mountain they all came,
circling above, singing all around,
hovering from his knee to his head,
the birds.

Francis rejoices

Francis - male choir:

It must be pleasing, to Christ our Lord
that we seek, dearest brothers,
this mountain's solitude,
since these, our sisters and brothers,
show such great joy at our coming.

Finale - act one

(both choirs):

Knowing now he could rest
from preaching and the care for souls,
in search of silence and of prayer,

zullen koud en vermoeid worden,
erger dan ooit tevoren.
Hoe dicht bij volmaakt geluk!
Ik zal geen angst hebben.
Ik zal de nacht begroeten
als een oude bekende.

(een valk strijkt neer en roept)

Goed dat je bent gekomen, lieve vriend.
O valk, was jij het, je vader,
of was het je vaders vader
die mijn meest geliefde vriend wekte
tijdens zijn grote vasten en zijn nood?
Uitgeput was hij, door het leven en de pijn,
verscheurd door de rampen van de orde.
Soms liet je hem slapen, zo lief van je.

Wat goed dat je weer
in herinnering roept de dagen
van onze langzame tocht
naar die bergketen.
Op een muilezel zat hij, en wij,
onze kleine schare van broeders,
wisten niet of we hem naar genezing
of naar zijn einde brachten.
We hielden halt toen we La Verna zagen.
We zetten hem neer onder een eik.
Van de bergen kwamen zij allemaal,
cirkelden rond, zongen overal,
fladderden van zijn knie naar zijn hoofd,
de vogels.

Franciscus verheugt zich

Franciscus - mannenkoor:

Het moet Christus onze Heer wel behagen
dat wij, geliefde broeders,
de eenzaamheid van deze berg zoeken,
aangezien zij hier, onze zusters en broeders,
ons met zoveel vreugde verwelkomen.

Finale – eerste akte

(beide koren):

In de wetenschap dat hij nu rust kon nemen
van prediking en zielenzorg,
op zoek naar stilte en naar gebed,

Saint Francis and his brothers
set forth again
to rough and fearsome La Verna
to fast for forty days,
during Saint Michael's Lent,
in honour of God,
Our Lady and the Archangel.
For he had longed so much
for solitude and silence with the Lord.

(Ritornello)
……..

Part 2 – Finding solitude

Into the wilderness

Narrator - female choir:

Around the little chapel
the brothers lived in huts
surrounded by the wilderness.
Yet somehow silence
kept evading Francis.
He took his closest brother
and brought him just outside
the chapel's door.

Francis - male choir:

Fratre Leone, dear Agnello di Dio*,
please stay here and listen
while into the wood and among the rocks
I wander away.
I'll call you and as long as
you can hear me, answer.
So I will know
where silence begins.

Narrator - female choir:

The small human shape,
aged before its time,
was swallowed by the green
and Francis was out of sight.

zetten Sint Franciscus en zijn broeders
de tocht voort
naar het ruige en vreeswekkende La Verna
om veertig dagen te vasten,
gedurende de vastentijd van Sint Michael,
ter ere van God,
Onze Lieve Vrouwe en de Aartsengel.
Want hij had zo verlangd naar eenzaamheid
en stilte met de Heer.

(Ritornello)
……..

Deel 2 – Eenzaamheid gevonden

De wildernis in

Verteller - vrouwenkoor:

Rond de kleine kapel
woonden de broeders in hutten
omgeven door de wildernis.
Toch bleef de stilte Franciscus
op een of andere manier ontglippen.
Hij nam zijn meest vertrouwde broeder mee
en bracht hem tot net buiten
de deur van de kapel.

Franciscus - mannenkoor:

Fratre Leone, geliefd Agnello di Dio*,
blijf hier alsjeblieft staan en luister
terwijl ik van je wegloop
het bos in en tussen de rotsen.
Ik zal je roepen, en zolang je
me kunt horen, geef dan antwoord.
Zodat ik zal weten
waar de stilte begint.

Verteller - vrouwenkoor:

De kleine menselijke gestalte,
vroegtijdig oud,
werd opgeslokt door het groen
en Franciscus verdween uit het zicht.

Brother Leo reflects on his calling

Brother Leo:

How could I not answer your call?
You, who shattered
all the noises of my heart,
so silence could prepare it
and make it free for God.

Francis departing

Francis - male choir:

Fratre Leone! Agnello di Dio!

Brother Leo:

I hear you..

Francis:

Fratre Leone! Agnello di Dio!

Brother Leo:

I hear you, father.

Francis:

Fratre Leone! Agnello di Dio! *(less audible)*

Brother Leo:

Yes, I hear you, …
(to himself) brother.

Francis:

Fratre Leone! Agnello di Dio!
(hardly audible)

Brother Leo:

I still hear you!
(to himself) Why so far away?

Francis:

(silence)

Broeder Leo reflecteert op zijn roeping

Broeder Leo:

Hoe zou ik jouw roep niet kunnen
beantwoorden? Jij die
al het lawaai in mijn hart verbrijzelde,
zodat stilte het kon toebereiden
en het kon vrijmaken voor God.

Franciscus vertrekt

Franciscus - mannenkoor:

Fratre Leone! Agnello di Dio!

Broeder Leo:

Ik hoor u...

Franciscus:

Fratre Leone! Agnello di Dio!

Broeder Leo:

Ik hoor u, vader.

Franciscus:

Fratre Leone! Agnello di Dio!
(minder goed hoorbaar)

Broeder Leo:

Ja, ik hoor u,…
(bij zichzelf) broeder.

Franciscus:

Fratre Leone! Agnello di Dio!
(nauwelijks hoorbaar)

Broeder Leo:

Ik hoor u nog steeds!
(bij zichzelf) Waarom zo ver weg?

Franciscus:

(stilte)

Brother Leo:

This silence, so longed for by him,
in me it sparked a fear
that soon would nearly
crush my heart.

Do not abandon me,
my dearest friend. My father!
I am but a simple man!
Without comfort and a path to follow -
..how to stop this fear of losing
from creeping in my heart?

Finale - act two

(both choirs):

A desolate cave
beneath a ponderous rock
became his cell,
guarded by a gorge.
And only Brother Leo
saying 'Domine, labia mea aperies'
could pass and bring
some water and bread.
But if no answer came,
he implored them
to let him be.

(Ritornello)
……..

Part 3 – Crossing the gorge

Brother Leo torn by fear

Brother Leo:

"Domine,…"
"Domine, labia mea.."
Day after day...
"...aperies"
Again and again.
Dreading a silence,
"labia me-.."
waiting for an answer.
Every day.
"Domine.. aperies"
The struggle to comply.

Broeder Leo:

Deze stilte, zo naar verlangd door hem,
deed in mij een angst ontstaan
die al snel bijna
mijn hart zou verpletteren.

Laat me niet in de steek,
mijn liefste vriend. Mijn vader!
Ik ben maar een eenvoudige man!
Zonder troost en een pad om te volgen -
..hoe kan ik voorkomen dat deze angst
voor verlies mijn hart binnensluipt?

Finale – tweede akte

(beide koren):

Een eenzame grot
onder een imposante rots
werd zijn cel,
bewaakt door een kloof.
En alleen Broeder Leo
met de woorden 'Domine, labia mea aperies'
mocht erlangs, en kon hem
wat water en brood brengen.
Maar als er geen antwoord kwam,
smeekte hij hen
hem met rust te laten.

(Ritornello)
……..

Deel 3 – Oversteek van de kloof

Broeder Leo verscheurd door vrees

Broeder Leo:

"Domine,…"
"Domine, labia mea.."
Dag na dag...
"...aperies"
Telkens weer.
De vrees voor een stilte,
"labia me-.."
wachtend op een antwoord.
Elke dag.
"Domine.. aperies"
De worsteling om te gehoorzamen.

Narrator - female choir:

Fear struck down obedience.
He stepped on the tree trunk
that bridged the gorge.

Brother Leo:

I searched and searched.
Until, deep in the woods,
I saw him, I found him,
praying, listening.
How wondrous the sight.
What is happening to him?
Such light!

(Francis hears him)

Francis:

Why are you here? Did I not ask?

Brother Leo:

Oh, father, don't be angry.
I was afraid...

Francis:

Oh, dear Leone, dear Pecorella di Dio,
please, do not fear, whatever you saw.
Whatever will happen, don't be afraid.
God willing, one day I will tell.

Brother Leo reflects on his testimony

Brother Leo:

How can I tell what happened?
So many things are strange to the eye
and only seen by the heart.

Finale - act three

(both choirs):

Many sources tell us
the vision of Saint Francis.
But Brother Leo gives us
the first account,

Verteller - vrouwenkoor:

De angst won het van gehoorzaamheid.
Hij stapte op de boomstam
die de kloof overspande.

Broeder Leo:

Ik zocht en zocht.
Totdat, diep in de bossen,
ik zag hem, ik vond hem,
biddend, luisterend.
Wat een wonderbaarlijke aanblik.
Wat gebeurt er met hem?
Dat licht!

(Franciscus hoort hem)

Franciscus:

Waarom ben je hier? Had ik niet gevraagd?

Broeder Leo:

O vader, wees niet boos.
Ik was bang...

Franciscus:

O, geliefde Leone, geliefd Pecorella di Dio,
alsjeblieft, vrees niet, wat je ook zag.
Wat er ook gebeurt, wees niet bang.
Als God het wil zal ik het je eens vertellen.

Broeder Leo reflecteert op zijn getuigenis

Broeder Leo:

Hoe kan ik vertellen wat er gebeurde?
Zovele dingen zijn vreemd voor het oog
en worden alleen gezien door het hart.

Finale – derde akte

(beide koren):

Vele bronnen vertellen ons
van het visioen van Sint Franciscus.
Maar Broeder Leo geeft ons
verslag uit de eerste hand,

in simple phrases
in small, neat writing
with reddish ink:

A man, winged like a seraph,
stretched out on a cross.
Beautiful, with loving gaze
but so cruelly tormented.
He left Francis' hands,
feet and side pierced
and his heart bursting with love.

(interlude of the lights)

……..

Part 4 – Tending to the wounds while Francis sings

Meeting Francis at dawn

Brother Leo:

Such strange and miraculous light
lit the sky that night.
At dawn I found him,
his mantle wrapped around in pain.
But he smiled
and looked at me.
Never did I see
more tender and joyous eyes.

Francis - male choir:

Oh dearest brother,
do not worry.
I am well.
But please,
I need a little help.

Narrator - female choir:

He uncovered his hands,
then, reluctantly,
his feet and lastly,
his side.
They all were wounded
and pierced.

in eenvoudige zinnen
in een klein, regelmatig handschrift,
met roodgekleurde inkt:

Een man, gevleugeld als een serafijn
genageld aan een kruis.
Van grote schoonheid, met liefhebbende blik,
maar zo wreed gemarteld.
Hij liet Franciscus achter
met doorboorde handen, voeten en zijde.
En met zijn hart barstensvol liefde.

(tussenspel van de lichten)

……..

Deel 4 – Het verzorgen van de wonden terwijl Franciscus zingt

Ontmoeting met Franciscus bij zonsopkomst

Broeder Leo:

Wat een vreemd en wonderbaarlijk licht
verlichtte de hemel die nacht.
Bij de dageraad vond ik hem,
in pijn, gewikkeld in zijn mantel.
Maar hij glimlachte
en keek me aan.
Nooit zag ik
tederder en vreugdevoller blik.

Franciscus - mannenkoor:

Oh meest geliefde broeder,
wees niet bezorgd.
Het gaat goed met mij.
Maar alsjeblieft,
ik heb wat hulp nodig.

Verteller - vrouwenkoor:

Hij liet zijn handen zien,
en daarna, aarzelend,
zijn voeten en tenslotte,
zijn zijde.
Allemaal gewond
en doorboord.

Brother Leo:

What is this?
My God, O my lord!
Fear struck deeply
in my heart
and raged and raged.

But I shut it up
and kept my silence.
And went to work.

Tending the wounds while Francis sings

Narrator - both choirs:

Leo tended
the right hand first
while Francis started singing softly.

Francis
(Hymn of praise to God – both choirs):

You alone are holy,
Lord and God,
who works wonders.
You are strong,
You are great,
You are the most high.
You are the Almighty King,
You, the Holy Father,
King of heaven and earth.

You are Three and One,
Lord God of gods.
You are good, all good,
the highest good.
Lord God, living and true.

You are love and care,
You are wisdom,
humility and patience,
You are beauty and mildness,
calmness and joy,
our hope and happiness,
the abundance
that fills our need,
protector, guardian, defender.
You are strength,
consolation, our hope.

Broeder Leo:

Wat is dit?
Mijn God, O mijn lieve heer!
Angst sloeg diep toe
in mijn hart
en woedde en woedde.

Maar ik bracht het tot zwijgen
en bleef stil.
En ik ging aan het werk.

Het verzorgen der wonden terwijl Franciscus zingt

Verteller - beide koren:

Leo verzorgde
als eerste de rechterhand
terwijl Franciscus zacht begon te zingen.

Franciscus
(Lofzang tot God – beide koren):

U alleen bent Heilig,
Heer en God,
U die wonderen doet.
U bent sterk,
U bent groot,
U bent de hoogste.
U bent de Almachtige Koning,
U, de Heilige Vader,
Koning van hemel en aarde.

U bent Drie en Een,
Heer God der goden.
U bent goed, volmaakt goed,
het hoogste goede.
Heer God, levend en waarachtig.

U bent liefde en zorg,
U bent wijsheid,
nederigheid en geduld,
U bent schoonheid en mildheid,
kalmte en vreugde,
onze hoop en geluk,
de overvloed
die onze behoeften vervult,
beschermer, bewaarder en verdediger.
U bent kracht,
troost, onze hoop.

You are our love,
all our delight,
everlasting life:
Immense and wonderful Lord,
God Almighty,
Merciful Saviour.

(While Francis sings
the Hymn of praise to God:)

Brother Leo:

How can this be?
How can this happen?

Narrator:

Then he cleaned and dressed
the wound of the left hand.

Brother Leo:

How much suffering can he bear?

Narrator:

He took gently Francis' left foot
cleaned it and gave it a bandage.

Brother Leo:

Does this end?
Why these wounds of Christ?
Why this man?

Narrator:

And after cleaning
and dressing his right foot..

Brother Leo:

Why this good man?

Narrator:

..he put a little leather patch
on the wound in Francis' side
and swathed it.

U bent onze liefde,
al onze vreugde,
eeuwig leven:
Ontzagwekkende en wonderbare Heer,
Almachtige God,
Barmhartige Verlosser.

(Terwijl Franciscus
de Lofzang tot God zingt):

Broeder Leo:

Hoe is dit mogelijk?
Hoe kan dit gebeuren?

Verteller:

Toen reinigde en verzorgde hij
de wond aan de linkerhand.

Broeder Leo:

Hoeveel lijden kan hij verdragen?

Verteller:

Zorgzaam nam hij Franciscus' linkervoet
maakte hem schoon en verbond hem.

Broeder Leo:

Houdt dit op?
Waarom deze wonden van Christus?
Waarom deze man?

Verteller:

En nadat hij zijn rechtervoet
had schoongemaakt en verbonden..

Broeder Leo:

Waarom deze goede man?

Verteller:

..plaatste hij een lederen lapje
op de wond in Franciscus' zijde
en wikkelde het in.

Brother Leo:

How can he bear it with a smile?
How can he endure it?
I cannot see! I cannot see why!
How can he keep his faith?
Can I keep mine?

The Blessing

Francis – male choir:

Please, Brother Leone,
can you bring me parchment and pen?
So I can write.

Narrator - female choir:

And Francis writes down,
slowly and diligently,
all the words
he had just sung.

Brother Leo:

The parchment filling up,
I sit beside you.
Silent and watchful
falling in despair.

Francis - male choir:

Come, Agnello di Dio,
I wrote it down,
my prayer and blessing for you.
Signed it with a Tau-cross**,
starting here, from the blessing,
crossing down into your name.

Brother Leo:

And from that instant
my fear somehow left me,
suddenly and finally.

Broeder Leo:

Hoe kan hij dit met een glimlach verdragen?
Hoe kan hij dit doorstaan?
Ik begrijp het niet! Ik begrijp niet waarom!
Hoe kan hij zijn geloof bewaren?
Kan ik het mijne bewaren?

De Zegening

Franciscus - mannenkoor:

Alsjeblieft, Broeder Leone,
kun je me perkament en pen brengen?
Zodat ik kan schrijven.

Verteller - vrouwenkoor:

En Franciscus schrijft op,
langzaam en nauwkeurig,
alle woorden
die hij zojuist gezongen had.

Broeder Leo:

Terwijl het perkament zich vult,
zit ik naast je.
Zwijgend en oplettend,
terwijl ik in wanhoop verval.

Franciscus- mannenkoor:

Kom, Agnello di Dio,
ik heb het opgeschreven,
mijn gebed en zegening voor jou.
Ik heb het gesigneerd met een Tau-kruis**,
vanaf hier, vanaf de zegening,
naar beneden toe in jouw naam.

Broeder Leo:

En vanaf dat moment
verliet mijn vrees mij
plotseling en definitief.

Finale - act four

(both choirs):

O God, have mercy on me,
a sinner,
and through the merits
of this holy man
give me to find
grace with Thee.

(Ritornello)
……..

Part 5 – Epilogue /
Brother Leo's final meeting

After the final prayers

Narrator - female choir:

The last light of day has gone.
Having prayed the compline,
Brother Leo holds
the parchment in his hands.

Brother Leo:

How you have blessed me,
oh Christ, my Lord!
My life serving this man,
my heart being turned.
What more is there to say?
'Domine, labia mea aperies..'

Francis - both choirs:

'..et os meum annuntiabit laudem Tuam.'

Francis - male choir:

My dear friend, Peccorella di Dio,
it is time.

Finale – vierde akte

(beide koren):

Mijn God, wees mij
zondaar genadig,
en laat mij
door de verdiensten
van deze heilige man
genade vinden bij U.

(Ritornello)
……..

Deel 5 – Epiloog /
Broeder Leo's laatste ontmoeting

Na het laatste gebed

Verteller - vrouwenkoor:

Het laatste licht van de dag is verdwenen.
Na de completen gebeden te hebben,
houdt Broeder Leo
het perkament in zijn handen.

Broeder Leo:

Hoe hebt U mij gezegend,
O Christus, mijn Heer!
Mijn leven als dienaar van deze man,
mijn hart tot genade gebracht.
Wat is er nog meer te zeggen?
'Domine, labia mea aperies..'

Franciscus - beide koren:

'..et os meum annuntiabit laudem Tuam'

Franciscus - mannenkoor:

Mijn geliefde vriend, Peccorella di Dio,
het is tijd.

Brother Leo:

How good of you to come,
my friend, my dearest father!
You seemed so far away,
lifted up in a world
I could not enter.
My heart felt numb and crushed,
but you did never, never leave me.

(Brother Leo dies)

Finale - act 5

(both choirs):

The Lord bless you and keep you.
The Lord make his face shine upon you,
and be gracious to you.
The Lord lift up His countenance upon you
and give you peace.
The Lord bless you, Fratre Leone!

End

Broeder Leo:

Wat goed van u te komen,
mijn vriend, mijn geliefde vader!
U leek zover weg,
opgeheven in een wereld
die ik niet binnen kon gaan.
Mijn hart voelde murw en verpletterd,
maar u hebt mij nooit, nooit verlaten.

(Broeder Leo sterft)

Finale – vijfde akte

(beide koren):

Moge de Heer je zegenen en bewaren.
Moge de Heer het licht van zijn gelaat
op je laten schijnen, en je genade schenken.
Moge de Heer Zijn aangezicht
naar je opheffen en je vrede geven.
De Heer zegene je, Fratre Leone!

Einde

*** Italiaanse en Latijnse teksten:**

Fratre Leone
Agnello di Dio
Pecorella di Dio
Domine, labia mea aperies
et os meum annuntiabit laudem Tuam.

Broeder Leo
Lammetje van God
Schaapje van God
Heer, open mijn lippen
en mijn mond zal Uw lof verkondigen.

** **Het Tau-kruis** – in de vorm van een hoofdletter T –
is het Franciscaner teken voor zegen en vrede.